

(Pokračování se str. 1.)

kop chmele na ploše 6.448 ha. Nově vysázeno bylo 16.015 kop chmele na 195 ha a nezavedeno zůstalo 49.042 kop chmele na 598 ha.

Minulý rok utrpěla sklizeň našeho chmele z části škodu, a to z několika příčin. Předně nebylo dosti pracovních sil, část chmelnic byla zničena, chmel byl mnohde nesprávně ošetřován, někde pozdě a špatně očesan a také někde špatně sušen. Také krupobitím bylo hodně chmele místy zničeno. Na 71 mil. Kčs škod bylo těmito nepohodami našemu národnímu hospodářství způsobeno. Nyní, kdy je již česání chmele v plném proudu, musí se proto dáti všechno k dispozici našemu chmelařství. Bezpodmínečně musí být získán chybějící počet česačů chmele, aby byl dovršen úplný potřebný počet 55.000 česačů, kteří by byli s to veškerý zavedený chmel v naší oblasti očesati. Před několika dny byl u nás na Zatecku hosty redaktoři významných pražských deníků, kteří si prohlédli chmelnice, ubikace česačů a informovali se o celém stavu a vyhlídkách na letošní sklizeň. Dostalo se jim všestranných odborných informací, načež slíbili, že ve svých listech budou psáti o důležitosti naší chmelové oblasti a o národohospodářském významu našeho chmele. Ve všech listech objevily se minulý týden výzvy, aby se hlásili česači a dobrovolníci na chmel. Tyto výzvy novinářů nezůstávají bez odezvy. V posledních dnech se hlásí noví a noví dobrovolníci na česání chmele a je proto opodstatněna naděje, že letos nezůstane na chmelnicích žádný neočesaný chmel. Úřady ochrany prací provádějí nábor česačů chmele, závody a úřady organizují brigády. Pilné a obětavé ruce našich česačů chmele zachrání výsledky těžké a obětavé práce našich pěstitelů chmele — zachrání naše zelené zlato — náš chmel. Pro česače je všechno připraveno. Za věrtel obdrží česač 6,50 Kčs mimo stravy, ubytování a soc. dávky. Také cestovné hradí majitel chmelnice. Ministerstvo výživy uznává dle důležitosti práci česačů, přispívá jim zvláštními přídávky, které činí na osobu denně: 500 g chleba, 50 g masa, 150 g bílého pečiva, 20 g umělého tuku, 60 g cukru a 60 g soli na celou dobu sklizně. Česači do 20 let dostanou ještě 5 g másla a čtvrt litru mléka, starší litr piva. Je tedy o česače chmele po všech stránkách dobře postaráno a zbývá jen, aby s chutí pomohli našim pěstitelům chmele sklídit náš drahocenný vývozní artikl, za nějž dostaneme mnoho cenných devis, především dolarů, kterých užijeme na nákup potřebných surovin a životních potřeb. Stížností česačů, kterých bylo loni někde dosti, letos nebude, neboť po loňských zkušenostech a za pomoci úřadů zlepšili pěstitelé chmele pro dobrovolné pracovníky vše, co jen bylo možné, aby nebylo příčin k stížnostem.

A proto s chutí do toho, půl díla je hotovo, ať je letošní dočasná na Zatecku veselá.

Evžen Valčík

Historická událost prvního řádu

Angličané odcházejí z Indie

Indický místokrál Viscount Mountbatten podepsal v Bombaji smlouvu, podle níž se Anglie vzdá své svrchovanosti v Indii. Místo dosavadního indického císařství budou utvořena dvě nová dominia, hinduistická Indie a mohamedánský Pakistan.

Je to událost vsutku historického významu. Končí se celá jedna epocha britské říše, ba, i světové historie. Neomezené anglické panství nad Indií bylo přece po staletí základem síly, blahobytu a mohutnosti britského impéria. I když obě nová dominia zůstávají ve svazku Britské říše, přece jen jsou již v nenávratnu doby, kdy Anglie mohla disponovat indickým trhem podle své libosti.

Zákon o nezávislosti Indie byl britským parlamentem a vládou projednán pouhých několik měsíců. Těchto několik měsíců stačilo, aby bylo zmařeno úsilí, které anglická politika vyvíjela po staletí, totiž učinit obrovský asijský poloostrov nedělitelnou součástí britské říše.

Angličané objevili se po prvé v Indii před 350 lety, kdy obsadili některé její pobřežní části. Na konci 16. století, dne 31. prosince 1600, podepsala královna Alžběta listinu, poskytující různá privilegia tak zvané Východoindické společnosti, dychtivě kořistit z indického obchodu, který byl do té doby do značné míry v rukou Portugalců. V roce 1639 byla již společnost v Indii dobře zakotvena a Britové obsadili pruh země podle východního pobřeží u Madrasu, kde vznikla jejich osada. V roce 1622 oženil se anglický král Karel II. s portugalskou princezou Kateřinou, jež mu přinesla věnem portugalskou koncesi v Bombaji.

Po celé sedmnácté a osmnácté století rozšiřovala Východoindická spo-

lečnost své posice v Indii. Na sklonku 18. století octlo se po prvé britské panství v Indii v nebezpečí. Napoleon přistal v Egyptě a netajil se svým úmyslem ranit Anglii na jejím nejcitlivějším místě. Tehdejší britský guvernér lord Wellesley zajistil panství své země tím, že vojenským nátlakem sjednotil pod britským žezlem mnoho menších indických zemí, ovládaných dosud samostatnými panovníky. Před stovaceti lety byla již celá Indie s výjimkou Nepalu a Punjabu pod anglickou vládou, při čemž však obchodní exploatace země zůstávala i nadále v rukou soukromé Východoindické společnosti.

Přímo kruté metody těchto obchodníků působily stále vrění, jehož výsledkem byla hrozná vzpoura domorodého vojska, sepoju, v roce 1857. Anglie vzpuru přemohla, vyvodila však z toho aspoň ty důsledky, že země připadla pod přímou vládu anglické koruny, což se stalo v roce 1858. Od té doby až do dnešního dne je historie Indie jedním velkým zápasem o nezávislost, a symbolem tohoto boje se stal Gandhi. Po nesplněných slíbech o samostatnosti Indie z doby první světové války viděla se nyní Anglie nucena ustoupit tlaku, který byl příliš silný. Dává Indii statut svých dominií, takže Indie zůstává ve svazku britské koruny, ovšem v mnohem volnějším poměru než dosud, což se jistě projeví na poli hospodářském.

Místokrál Mountbatten podepsal smlouvu, již se Anglie vzdá této perly ve své koruně. Ironie osudu tomu chce, že Mountbatten je vnukem královny Viktorie, která v roce 1877 přijala v New Delhi titul indické císařovny. I tento titul ovšem nyní zanikne.

O státní rozpočet na rok 1948

Původní návrhy resortů činily úhrnem přes 100 miliard, ale mají být sníženy pod 70 miliard

KH. — V ministerstvu financí se dokončuje návrh státního rozpočtu pro rok 1948. Jsou to zatím práce interní za přítomnosti zástupců ministerstva financí, jednotlivých resortů státní správy a za součinnosti členů parlamentní úsporné a kontrolní komise. Po neúspěchu přehnaných rozpočtových požadavků, uplatňovaných loni pro rozpočet na rok 1947 jednotlivými resorty, jsou letos jejich požadavky poněkud mírnější. Přesto však celková částka, požadovaná jednotlivými resorty, přesahovala ještě 100 miliard Kčs. Jednotlivá ministerstva zřejmě stanoví tak vysoké požadavky proto, aby při dalších jednáních měla možnost slevovat. Rozpočet nad 100 miliard byl by ovšem pro naše hospodářství neúnosný a proto ministerstvo financí spolu se zmíněnou parlamentní úspornou a kontrolní

komisí se snaží seškrtat tuto cifru tak, aby klesla značně pod 70 miliard. Dosáhne-li se toho, byl by rozpočet na rok 1948 o několik miliard nižší nežli rozpočet na letošní rok, který činil včetně investičních výdajů 73 miliard Kčs.

Při snaze o snížení rozpočtových cifer naráží se však na značné potíže, které jsou hlavně dvojího druhu: 1. nepomýšlí se zatím na zrušení některých zbytečných ministerstev a úřadů, ačkoli by se tím dosáhlo velmi podstatných úspor;

2. od projednání rozpočtu na 1947 odhlasoval parlament řadu zákonů, kterými vznikají státu nové miliardové výdaje, jež musí být do rozpočtu na rok 1948 zařaděny.

Tyto dvě skutečnosti silně omezují možnost pronikavého snížení rozpočtových cifer, ale i tak je ještě dosti

položek ve státních výdajích, kde se může úsporná snaha uplatnit. Jsou to zejména všechny položky označované názvem „veřejný luxus“ a obsahující výdaje na státní auta, diety, zájezdy, reprezentaci a pod. Kromě toho bylo by jistě také možno omezit v některých oborech příliš štědré rozdělování státních subvencí.

Nejde o to, aby rozpočet byl snižován za každou cenu, zejména v těch položkách, které znamenají zvýšení zaměstnanosti a produktivity a obstarávání nutných administrativních úkonů. Uznává se, že rozšiřování sféry veřejného hospodářství vede nutně také k postupnému zvyšování rozpočtových cifer. Na čem však nejvíce záleží je to, aby se státními penězi zacházelo hospodárně a aby se jimi neplýtvalo na věci zbytečné a přepychové, a na neekonomické rozšiřování správního aparátu. Velmi

důležité je také, aby se snižoval postupně rozpočtový schodek a abychom postupně dospěli k rovnováze státního hospodářství. Přes všechny snahy o snížení rozpočtových cifer však patrně rozpočet na rok 1948 nebude ještě v úplné rovnováze.

Práce na konečném návrhu státního rozpočtu na rok 1948 se dějí velmi urychleně, neboť termín, kdy má být návrh finančního zákona na rok 1948 odevzdán vládě, je stanoven na 18. t. m. Nato bude se jím zabývat vláda a po jejím schválení bude elaborát dán do tisku, aby mohl být koncem září předložen parlamentu k projednání. Je totiž snahou všech zúčastněných činitelů, aby rozpočet byl projednán a schválen parlamentem včas před zahájením nového rozpočtového údobí, to jest před koncem letošního roku.

Záběry z pravoslavné panychidy u základního kamene pomníku malinských obětí v Žatci 13. VII. 1947

O naši mateřštinu

Jan Duben

I.

Mnoho a často hovoříme o své rodné řeči. A přece je proti ní denně mnohokrát slovem i písmem dopouštíme tolika hříchů, že se někdy sami až zajíkáme. Tolik času jsme jí věnovali ve školách, tolik jsme jí studovali a nakonec jí nedovedeme užívat tak, jak si zasluhuje. Mateřský jazyk je naše největší bohatství, nejslavnější dědictví — je to vlastně kus každého z nás, část celého našeho bytí, bez které bychom nebyli tím, čím jsme.

Český jazyk je nástroj neobyčejně složitý, jemný a půvabný. Duch věčnosti jej naplnil a každé jeho slovo, každý jeho zvuk září sedmí barvami. Jazyk je více než jen mluvnické pravidlo nebo pravopisná zvyklost, ale přece jen se bez těchto pravidel a zvyklostí nestává v našich rukou tím, čím je. Toto jsou praví strážci, kteří střeží ducha našeho rodného jazyka, a chyby, kterých se na rodné řeči dopouštíme — ty smrtelné hříchy — neodpouštějí se zapomináním, nýbrž napravováním.

I kdybychom mluvili všemi řečmi světa, jen v jedné řeči sníme, myslíme a mluvíme se svou matkou — ve své rodné řeči. Ji jsme tím, čím jsme. Je-li bohatá, krásná, sytá, zvučná, je pak takový i náš celý duševní život. Mluvíme-li však svou mateřštinou, kterou stále ochuzujeme, tlačíme dolů nehledíme-li si jí, necháme-li ji schnout a zaplevelit, je i náš duševní život chudý, suchý, prázdný, plný plevle. S mateřštinou je to jako s houslemi. I ty nejkrásnější a nejvzácnější stradivářky, není-li na ně stále hráno, ztrácí svůj zvuk a tón, jejich hlas se stává dutý a chudý. Mateřštinu je potřeba stále rozvíjet, stále pěstovat, hledat jí, vydávat se za ní, aby, smrtelné hříchy proti ní byly vymýceny a aby se naše slova o lásce k ní stala skutkem.

Mateřská řeč je jednou z nejdůležitějších věcí mravní výchovy k brannosti. Vždyť právě jí chceme nejvíce bránit a hájit, z ní vyvěrá mnoho dalšího, ba všechno, co nazýváme svým národním životem. Hájit něco, znamená znát to, znát to dokonale, bezpečně a jistě, milovat to a podstoupit pro to i největší nebezpečí, přinést všechny oběti. A mateřská řeč — ten znak a štít naší vlasti — za to stojí. V první republice bylo známo, že čeština naší vojenské správy byla nejčistší a nejsprávnější proti jiným resortům státní správy. Vojenské předpisy z té doby jsou psány řečí jasnou, krásnou, zvučnou — naši vojáci vždy měli náležitý poměr k řeči, k tomuto hlavnímu znaku našeho bytí. A tento poměr si chtějí uchovat, neboť mateřština je pro ně statkem nejvzácnějším.

A proč tolik hřešíme proti tomu, co je nám tak drahé a vzácné? V novinách denně nacházíme proti duchu jazyka tolik hříchů. I v těchto novinách. Ve svých rozhovorech s přáteli a známými se denně dopouštíme tolika chyb. V dopisech, které píšeme nebo které dostáváme, vidíme, jaký je rozdíl mezi tím, co stále zdůrazňujeme, svou lásku a poměr k mateřštině, a skutečnost. A posloucháme-li hovor svých známých, kterého se třeba zúčastníme, mnohdy pocítujeme, jak chudou řečí, pojmově chudou, nerozsáhlou se hovoří, a přece náš jazyk rodný je úplná fontána bohatství a množství. Proč tomu tak je? Je tomu jen u nás, v naší zemi, či se tak stává i u jiných národů? Věnuje naše škola mateřskému jazyku opravdu péči, která mu náleží? Je to jen naše chyba, nebo snad ta naše řeč je tak těžká a složitá, že nelze se poklesku proti ní vyvarovat?

Jen si někdy opatrně po sobě přečtíme část dopisu, který jsme napsali! Jaké to píšeme věty, jak jsou

dlouhé, kroucené, konce nemají. A co to děláme s pravopisem?

Čeština je řeč těžká, složitá, mnohotvárná. Potřebuje velkého a dlouhého studia, mnoho péče, abychom ji ovládli tak, že bychom se v ní nedopouštěli chyb. Mnohé je stále ještě složitější, než by bylo třeba. Jsme tu mnohdy konservativnější, než si přiznáme. A jako řeč stálého vývoje, mnohé stále zůstává neusazeno, nestanovené, mění se, roste, vyvíjí. Čeština je řeč těžká.

To, že se i druhé národy dopouštějí častých a mnohdy horších poklesků proti své mateřštině, není omluva.

Škola věnuje rodnému jazyku velkou pozornost. To zase, od chvíle osvobození, ale v letech okupace mateřština byla popelkou, násilně a uměle potlačovaná. O hrozném dědictví let okupace v oblasti rodné řeči chci promluvit příště, neboť je to kapitola, která zasluhuje pozornosti, ba co víc, je to kapitola opravdu branná, která nás nutí k tomu, abychom svému jazyku po letech teutonského řádění věnovali tím větší pozornost.

Národní slavnost volyňské mládeže v Jesenici

Jesenice, malé, ale útulné městečko mezi zelenými lesy u krásných rybníků, které od 14. července t. r. hostilo na 150 mladých Volyňáků v rekreační a doplňovací škole, bylo v neděli 17. srpna svědkem krásné slavnosti vol. mládeže. Spolu s DRDS (Dismanův rozhlasový dětský soubor) uspořádali mladí Volyňáci kulturní podnik, který jim dává to nejlepší vysvědčení pro budoucnost. Celý program byl prodrchnut hlubokým duchem slovanské družby a vzájemnosti,

duchem pokrokové, uvědomělé demokracie.

Slavnosti vol. mládeže se zúčastnili naši starší, dobří přátelé: poslanec Dr Steiner, nám. přednosty reemigr odb. min. soc. péče Ing. Pospíšil, plk. Slezák, škpt. Kozák a jiní.

Ve svých pozdravech vol. mládeže zhodnotili její klady a přínos, nabádali k pokračování ve zdárně započatém díle a slíbili další podporu a pomoc. J. ca.

jsou do určité míry často více konservativní a lpí na představách o minulosti.

2. Vyrostli jste v jiném prostředí. Vaším úkolem bude přenést klady tohoto dřívějšího prostředí mezi Vaše nové kamarády a známé ve vlasti. Buďte velmi opatrní a nepředstavujte si splynutí s okolím tak, že budete napodobovat všechno, co dělají ostatní. Nevzdávejte se dobrých vlastností, které si nesete z Volyně.

3. Máte ideální předpoklady stát se hlasateli a propagátory slovanské vzájemnosti. Využijte plně této přednosti, kterou nemá nikdo v takové míře.

4. Vaším úkolem bude — v našem navždy českém pohraničí jít vždy a všude v prvních řadách — v učení, v práci i obětech, v radosti i v zdolávání překážek.

5. Nejdůležitějším úkolem a ze všech nejčestnějším, který Vám připadne, bude plnění odkazu Vašich padlých otců, dědů, bratří a sester — kteří pro Vaše radostné mládí, šťastné a bezstarostné úsměvy, pro Vaše lepší příští obětovali životy — a pokračováním v díle, které započali a konají otcové, dědové, bratří a sestry, kteří došli a zajistili Vám nové domovy.

A věřím pevně, že až i Vás vlast jednou zavolá v hodině nebezpečí, stanete na svá místa jako její neivěrnější stráž! Jaroslav Chudoba.

Marie Hakenová, Varnsdorf, Mozartova ul. čp. 1409, hledá syna Vladimíra Hakena, narozeného r. 1920 ve vsi Batkov na Volyňi. Poslední zprávy z Dukly.

Fabian Vajbar, Ivančice, hledá rodinu Vranovských z Volyně, jejíž předkové se vystěhovali z Rakvice.

Olga Etchardová, Vidolice 26, p. Pětipsy, hledá bratra Václava Večeřka, který se v poslední době zdržoval v Dubně.

„Chléb z nebe dal jsi nám, ó Pane,“ modlí se pan farář u oltáře, na nějž dopadá proud slunečných paprsků, prodravších se sem barevnými kostelními okny. Páprsky klouzají po zlatených oltářních ozdobách, oživují barvy na velikém starém obraze nad oltářem, tvoří zářivou aureolu kolem Spasitelovy hlavy a zachycují se na kyticích klasů, které tam zbožná ruka postavila. Před oltářem stojí špalírem volyňští jinoši, z nichž každý drží v ruce národní či spolkový prapor, které se všechny navrátily z daleké ciziny zpět do vlasti.

Tkvělo v tom něco neskutečného a symbolického — ten sluncem oslavený oltář, ty barvami hořící prapory i ten duhový opar, vytvořený hrou slunečního světla nad hlavami kamenných světců, zatím co ostatní kostelní loď tonula v šeru a vyšeptalé již, ale neobvyčejně líbezně tóny varhan zpívaly nad našimi hlavami. A do tohoto okouzlení zaznívá hlas pana faráře, který káže na slova evangelia o lid-

Pozdrav volyňské mládeži v Jesenici u příležitosti národní slavnosti 17. 8. 1947

Milí přátelé,

k dnešnímu radostnému dnu volyňské mládeže přináším Vám pozdravy Svazu Čechů z Volyně a Věrné stráže.

Nemusím zdůrazňovat s jakým zájmem jsme sledovali vznik a celý průběh této zdárné a úspěšné akce, jakou bezpochyby Vaše doplňovací a rekreační škola je. Nemusím zvlášť podotýkat jak jsme vděční všem, kteří se o uskutečnění této praktické a účelné jako i užitečné myšlenky přičinili. Poslanec dr. Steiner je náš dávný přítel a zastávce, ministerstvo soc. péče a zvláště náměstek přednosty reemigračního odboru, Ing. Pospíšil a plk. Slezák již mnohokrát prakticky projeví svůj velmi vřelý a kladný poměr k nám. Vedení školy — prap. Ohrabka, por. Stengl a učitelský sbor si zaslouží také naší vděčnosti a vaši trvalé vzpomínky. Br. Dušek, který měl na starosti organizační stránku, je jistě také spokojen.

S výsledky Vašeho snažení, milá mládeži, jsme plně spokojeni. Slyšeli jsme o Vás jen dobré věci.

Život však nekončí dnešním dnem

a půjde dál. A to je něco, sice velmi samozřejmé na pohled, ale právě proto velmi často přehlížené a opomíjené, na co Vás, mladá je třeba upozorňovat znovu a znovu!

Neztrácejte ani na okamžik styk se životem! „Den nový nové chce mít činy“ — Kdo chvíli stál, již stojí opodál!“ — „Kdo nejde vpřed — jde zpět!“ — To jsou skutečnosti, o nichž není nejmenší pochybnosti. Nezástaňte proto jen při vzpomínkách na krásnou minulost, poněvadž ta se nikdy a za žádných okolností nevrátí — ale využijte každé příležitosti, kterou dává přítomnost, k vybudování předpokladů pro šťastnou budoucnost vlastní, své rodiny, národa a státu — a pro šťastné příští všech lidí stejně s vámi dobré vůle.

Vy — mladí Volyňáci — máte mnoho důležitých úkolů před sebou. Snad si to ani všichni dost neuvědomujete. Ale doba Vás před ně postaví sama.

Ukáži Vám jen ty nejdůležitější: 1. Urychlit splynutí Volyňských s jejich novým okolím po všech stránkách. Působit v tomto směru i na své rodiče a starší sourozence, kteří

tolik, kolik rolník doufal. Přesto však shromažďují se všichni usedlíci i s hosty, kteří se sem sjeli zdaleka, široka, tuto slunečnou neděli nejdříve před oltářem, aby poděkovali Bohu za ty skrovné plody země, které letos vydala.

Ve stínu lip, na malém náměstí, na improvizovaném oltáři, sloužena jest nejdříve pravoslavná panichida. Do ržání vzpinajících se koní a pleskotu větrem se pohybujičích praporů pozvedá se hlas pravoslavného faráře Pařízka, jemuž odpovídají zpěvné hlasy žen. A již se tu rozezvučelo kovové srdce zvonu z cibulovité vížky kostela, volající věřící na katolickou mši svatou. Ač silně zaneprázdněn, přijel ji sem sloužit podbořanský pan farář Olšár, jehož auto v poslední chvíli zarazilo na nerovné cestě u kmene stromu, u něhož vklínilo kolo. Avšak molá nehoda skončila dobře a za chvíli již snesla se s kúru prška tónů starých varhan, do naplněné kostelní lodi.

Malá reportáž

Z dožínkové slavnosti v Soběchlebech

Kolem auta ubíhá mírně zvlněná, půvabná krajina, jejíž charakteristickou známkou, tak jako větrné mlýny v Holandsku, jsou chmelnice. Zelené, hadovitě liany šplhají do výše v pravidelných, hustých řadách, tvoříce miniaturní lesíky, plné průzračného, neustále se pohybujičho, zeleného světla. Teplý vítr se opírá o pružné stěny šlahounů, které se rytmicky prohýbají a kolébají, vrhajíce pitoreskní stíny na vyprahlou zem. A nahoře již čekají hrozničky chmelných paliček, ze kterých se vaří ten řízný, hořký nápoj, kterému se říká pivo.

Před námi, v mírném údolíčku, leží Soběchleby — malé chmelařské městečko, ve kterém našlo druhý domov mnoho volyňských rodin.

Zně jsou skončeny, ale žel! Úroda jest chudá; vyprahlá půda neurodila

Vzala jim ho válka

Zůstal jsem sám mezi čtyřmi stěnami. Zamyšleně se dívám před sebe. Myslím na osud mnoha rodin volyňských Čechů. V sousední místnosti doznívají kroky, jež se pomalu vzdalují. Odcházejí jaksi váhavě, pomalu, jako by se chtěly vrátit. Je ticho. Odešly. Najednou opět vidím před sebou dvě uplakané oči. Ty oči jsou na mne upřeny, důvěřivě hledí mým vstříc, čekají na radu, ještě doufají, ačkoliv...

„Když tatínek odešel na vojnu, zůstala jsem s maminkou sama. Byla jsem hrda na svého otce. Ačkoliv mu bylo přes 50 let, šel jako všichni ostatní, šel s mladými, šel válčit o tu naši Československou republiku. Dlouhé dny a večery trávily jsme s matkou samy a bezčetněkrát předčítala jsem jí dopisy od otce z fronty, ze zákopů. Dopisy, psané asi zmrzlou rukou, na kousku papíru, který prošel dalekou cestu než přišel k nám a který také podle toho vypadal. Milovala jsem ty dopisy. V naší skromné domácnosti dělaly zázraky. Matka se blaženě usmívala, najednou slzela pohnutím. Prožívaly jsme spolu s otcem jeho strádání, ty jeho pochody a přesuny, ty radosti, bol a starosti, naděje a zklamání. Končila ukrutná válka, život šel dále. Dostaly jsme zprávu, že otec je živ a zdrav a že jako všichni volyňští Češi zůstane v ČSR, že my za ním přijedeme. Přišly dny čekání, naděje a plánování do budoucna. Ačkoliv naše naděje na návrat někdy shasínaly, nevzdávaly jsme se jí nikdy. Tyto dny přišly letos v zimních měsících.

Přijely jsme s matkou do Čech se smíšenými pocity. Ze střediska jsme přijely do obce, ve které byl osídlen otec. Čekalo nás veliké zklamání. Můj 54letý otec zapomněl na nás, zapomněl na svou věrnou družku a manželku, která sdílela s ním společný osud přes 25 let, zapomněl na svou 22letou dceru. Můj otec měl jinou. Věřila jsem, že se otec vzpomátuje, věřila jsem, že otec je dobrý. Vždyť

ském jazyku. Jazyk lidský je nejkrásnějším a zároveň nejhorším darem člověka — říká. Jazykem můžeme hovořiti svou mateřskou řečí, můžeme jim sdíleti své myšlenky, můžeme zpívat a modlit se. Jazyka můžeme však také zneužít k podlému osočování, pomlouvání i k rouhavým kletbám. Proto ho musíme bedlivě strážiti, neboť pronesené slovo není jen plevou, kterou vítr zachytí a do nenáratna zanese, ale často stane se balvanem neodvalitelným.

Dojati vycházíme všichni na slunečné prostranství před kostelem, kde se shromažďujeme kolem ozdobené estrady, abychom vyslechli slova pozvaných řečníků. Je jim v první řadě vrchní rada Dr. Karas, známý a milovaný přítel volyňského lidu a zastánce jeho práv, při jehož neobyčejně pročitěném a krásném proslovu mnohé oko zaslzelo. To tehdy, když Dr. Karas připomněl shromážděným tragedii Českého Malína. Mnohým našim bratrům a

Smišená čs.-sovětská komise, která prováděla reemigraci volyň. Čechů

jsem jej pouze takového znala. Nestalo se tak. Válka jej zkazila, válka nám jej vzala. Náš otec nás vyhnal z domova! Opakuji: náš 54letý otec nás vyhnal z domova, aby mohl dále žít s jinou, dokonce s takovou, která v pohraničí nemá místa, poněvadž je národně a polit. nespolehlivá.“

To nám vyprávěla vaše dcera. Je to vůbec možné? Pane R., vzbudte se! Přijďte k nám, pohovoříme si o tom, my vám podáme pomocnou ruku, my vás vytáhneme z toho bláta a společným úsilím smyjeme tu špinu s vaší prošeďivě hlavy. Nemyslete pouze na sebe, pomyslete na tu ostudu, kterou děláte vaši manželce, dceři, příbuzným, nám, vašim spolubojovníkům a všem

volyňským Čechům. Nežlobte se na nás, že vám tak pišeme, ale my bychom chtěli, aby se o Volyňácích mluvilo jenom to nejlepší, aby slovo „Volyňák“ vzbuzovalo úctu a obdiv.

A proto ještě jednou vás snažně prosíme: vraťte se na dobrou cestu, dokud je čas.

My věříme, že přerušíte svoje styky, odprosíte vaši manželku a dceru a vezmete je zase k sobě. A. N.

Stanislav Dragoun necht se přihlásí ihned na adresu Josef Dragoun, Kujavy čp. 54, okr. Nový Jičín, Morava.

Antonín Reháček, vol. Čech ze žitomířského okresu, necht se přihlásí na adresu Václav Mangolt, Ruzince 12, pošta Rudoltice, okr. Krnov, Slezsko.

sestrám z Volyňe se na okamžik zdálo, že znovu vidí před sebou černý dým, který stoupal jako žalující výkřik z hořícího Malína k obloze, že znovu slyší ženy rvoucí si vlasy a kvílení zděšených, ničeho nechápajících dětí. Pak krásně promluvil poslanec československé strany lidové, důst. pan Klímeček a nakonec druhý, zasluhující přítel volyňského lidu p. J. Dušek.

Po proslově odešli všichni k obědu a tu zde musím vzdát veřejný dík volyňským novousedlíkům v Soběchlebech, kteří s pravou, ryzí slovanskou pohostinností i se srdečnými a upřímnými úsměvy nabídli své, božími dary obtěžkané stoly hostům.

Odpoledne bylo věnováno zábavě. Dlouhý průvod seřazený na podbořanské silnici, zakončený jezdci na koních, ubíral se prašnou cestou mezi chmelnicemi do veliké, krásné zahrady, kde byly již ve stínu ovocných stromů připraveny stoly a lavice, dole pak dřevěné kulaté podium pro produkce

a tanec a stánky s občerstvením. Zatecká hudba různě vyhrávala a na podiu se střídaly produkce jednotlivých skupin volyňských kursistů ze Zátce. Byl tu zpěv i tanec, hry i recitační výstupy. Slunce se prodíralo větvemi tvořící na trávníku světelné ostrůvky, na nichž poskakovaly kolem obsazených stolů děti, zatím co vítr zachycoval vyhrávající hudbu a zanášel ji daleko mezi chmelnice, jejichž půvabné siluety odrážející se charakteristicky od syté modré oblohy tvořily kouzelný rámeček celé slavnosti.

Odjíždíme, naplněni nejlepšími dojmy a vědomím, že volyňští usedlíci jsou v našem pohraničí na svých místech, že jsou to lidé, kteří dovedou se nejen upřímně radovati, ale i tvrdě a poctivě pracovati, a to pracovati tak, že jistě tam, kde jsou osídlení, změní se v krátké době zanedbané a zpustlé kraje v kvetoucí zahrady.

11. VIII. 1947

Marie Čaplová

VOLYNSKÝ ZPRAVODAJ

Zprávy svazu

Zálohy na majetek, zanechaný na Volyni. Podle sdělení náměstka přednosty reemigr. odboru min. soc. péče ing. Pospíšila, ministerstvo soc. péče hodlá vyplácet vol. Čechům zálohy na majetek zanechaný na Volyni, ačkoliv mezistátní jednání v tomto směru není dosud skončeno. Pro tento účel dalo do svého návrhu na rozpočet částku 500.000.000 Kčs. Jedná se pouze o to, aby tato rozpočtová položka byla Ústavodárným nár. shromážděním schválena. Obracíme se proto s naléhavou žádostí na příslušná místa a prosíme o podporu našich snah. Jedná se o životní zájmy mnoha tisíců vol. rodin, které by poskytnutím této zálohy získali předpoklady pro zvládnutí výjimečně těžké a nepříznivé finanční situace. Je dobře známo, že většina reemigrantů je ze postižená suchem, neúrodou, poněvadž přišli pozdě, pozdě sili a nebudou sklízet. Je proto mravní povinností celého národa přispět jim účinnou pomocí a ne pouze pěknými slovy uznání. Při jednání této otázky se nejlépe ukáže, kdo to s volyňskými Čechy myslí upřímně a dobře.

Neoceněný majetek na Volyni. K naší žádosti o dodatečné ocenění některých majetkových podstat na Volyni, které nebyly smíšenou čs.-sovětskou komisí oceněny, je třeba předložit přesný seznam těchto. Žádáme proto zájemce, aby ihned oznámili na adresu: Svaz Čechů z Volyně, Zatec, k rukám pí. Lešnerové, místo svého pobytu. Budou jim rozeslány dotazníky k vyplnění, které vrátí na tuto adresu. Jsou určité vyhlídky, že toto dodatečné ocenění bude provedeno. J. ca.

Soupisy zanechaného majetku na Volyni. Volyňští Češi, kteří neobdrželi na Volyni soupisy zanechaného jmění již oceněného, nechtě se hlásí osobně neb písemně na adresu: Ministerstvo soc. péče, reemigrační odbor, Praha II, Spálená 17.

Reemigranti z Volyně a placení daní

Dodatkem k svému vynesení ze dne 16. ledna 1947, č. j. 2347-47-VII-2, sděluje ministerstvo financí, že osvobození od daní, upravené tímto vynesením, vztahuje se též na daň důchodovou vybranou srážkou (nebo na daň jí nahrazující — daň ze mzdy). Zaměstnavatelé, vyplácející služební požitky (mzdu) osobám, na které se vztahuje citovaný výnos, nebudou jim do konce kalendářního roku 1947 srážeti daň důchodovou (daň ze mzdy), pokud zmíněné osoby prokáží potvrzením rayonních zástupců pro přesídlení, že jsou uvedeny v seznamech osob, přesídlivších

ze SSSR do Československa, podle dohody mezi vládami těchto zemí o opci a přesídlení. Pokud takovým osobám byla již sražena daň důchodová (ze mzdy) v roce 1946 nebo 1947, vrátí se jim na kolkoprostou žádost, podanou u příslušné berní správy. Žádost nutno doložit potvrzením rayonního zástupce o tom, že žadatel je uveden v seznamu osob, přesídlivších ze SSSR do Československa podle dohody mezi vládami těchto zemí o opci a přesídlení.

Investiční úvěry národního pozemkového fondu, důležité pro zemědělce-přídělce. Národní pozemkový fond poskytuje přídělčům z nové pozemkové reformy úvěry hypotekární na úhradu stavebních pořizovacích nákladů, úvěry na nákup živého a mrtvého inventáře, pokud nebyl přidělen, a úvěry na jiné účelné investice. Úvěr bude povolen prostřednictvím peněžního ústavu, který provede správu úvěru a který vydá žadateli potvrzení o tom, že je ochoten úvěr převzít. Úvěry budou spláceny v době 15—40 let podle toho, o jakou investici se jedná, a bude z nich vybírán pouze 1% správní příspěvek ročně. Tento způsob zápůjček jest neobyčejně výhodný a umožňuje zemědělcům snadnější hospodaření a účelnější investice. Všechny potřebné vysvětlivky Vám sdělí a prohlášení Vám na požádání vydá Žatecká spořitelna v Zatci, nám. dr. E. Beneše, u radnice, I. posch., nad železářstvím H. Neumann.

Z kursu pro učitele-repatrianty v Zatci

Kurs pro přípravu učitelů-repatriantů, který je pořádán v Zatci, rozběhl se již naplno. Přednášky se konají denně již od 7 hodin ráno. U všech účastníků je patrna živelná snaha intenzivní práci získati pokud možno v nejkrajší době všechny předpoklady pro úspěšné vykonání zkoušky. Doplníjí své vzdělání nejen z jazyka vyučovacího, (gramat. a čs. literatura), čs. vlastivědy, metodiky element. třídy a učebních předmětů, školských zákonů atd., ale dostává se jim možnosti poznati i nové směry vyučovací, literatury pro mládež a pod. Tedy vše, co budou ke své práci potřebovat.

Kurs, který se těší všestranné pozornosti, navštívil minulý týden p. ministerský inspektor J. Nekolný, který posluchačům ochotně udělil všechny informace, jichž potřebují k úpravě svého služebního poměru.

K zlepšení vyživovacích podmínek

kursistů je mezi volyňskými Čechy konána sbírka potravin (naturálií). Bratrství Volyňských nedopustí, aby jejich nositelé kultury — učitelé — trpěli v jejich zemědělském Zatecku při svém mimořádném duševním vypětí hladem. Příspěvky přijímá administrace Věrné stráže.

Co budeme čísti?

Muži jdou v tmě. Napsal Jiří Marek. Vydal Jos. R. Vilímek v Praze. Kniha má 184 stran formátu 13×21 cm. Cena brož. Kčs 60,-. — Mezi spisovatele, kteří se dovedou opravdu vyrovnati se svou dobou, patří také Jiří Marek, jenž prostým slohem vynikající tvůrcí úrovně líčí tragickou Odysseu skupiny parašutistů shozených v jižních Čechách omylem daleko od původně určeného místa. Jejich zápas s nepříznivým osudem poskytuje spisovatelé příležitost ukázati v pásmu střídavého děje zajímavé proměny lidských povah, takže čtenář stržen jeho vyprávěním přečte tuto knihu takřka jedním dechem.

Československá Golgota. Napsal Ad. Zeman. Vydal Jos. R. Vilímek v Praze. Kniha má 392 strany formátu 13×21 cm. Cena brož. Kčs 129,-. — Zkušený romanopisec Adolf Zeman s pohotovostí novináře rozebírá vznik, průběh a důsledky oněch nešťastných dnů hanby a nejistoty v osudném podzimu 1938 a v bezútešném jaře 1939, kdy se nám zdálo, že nás celý svět opustil a nechal na pospas nacistickému výboji. Jsa zasvěceným znalcem zahraniční i vnitřní politiky, sleduje Zeman vývoj Henleinova hnutí a jeho růst pod Hitlerovou záštitou, osvětluje události, jež přivodily světovou krizi a zjišťuje příčiny mnichovského rozhodnutí. Vrhá nové světlo na tehdejší naše vnitropolitické poměry, vykládá úlohu Beranovy vlády i dr. Háchy a zásady zradu na Slovensku. Tuto bystře psanou historicko-politickou reportáž oživuje řada příběhů z našeho tehdejšího zakříknutého života. Tato kniha přibližuje jedinečně každému čtenáři ony pohnuté dny a zejména naši navrátilci z ciziny si mohou její četbou učiniti správnou představu o tom, co jsme my ve vlasti kdysi prožívali, což nemalo přispěje k tomu, aby nám lépe rozuměli.

Obě knihy patří do každé soukromé i veřejné knihovny. arc.

Různé zprávy

VYSKOV

Ve Vyškově na Žatecku bude od 1. září při obecné škole zřízena 2. přístupná třída. Nebylo však pro ni umístění, neboť místní přízemní školní budova má jen jednu učebnu.

Při nedávném obtížném komisionálním řízení, které pro 2. třídu hledalo po obci vhodnou místnost, rozřešil těžkou situaci předseda místního národního výboru p. Karel Valenta: dal malým školákům zdarma k dispozici jeden obytný pokoj své budovy.

Kéž bychom se s podobným porozuměním pro potřebu našeho školství a čs. mládeže setkali u všech předsedů MNV.

Je to možné!

Je neuvěřitelné, že ještě v naší nové republice mohou se dít takové věci, které se přičítají citům člověka. Je nemyslitelné, aby lidé podobného druhu mohli zastávat místa tak důležitá. Uvedu krátce jeden z případů, který se skutečně přihodil starci Vladimíru Skopovému, reemigrantu z SSSR, bydlícímu v Ujezdě u Pílmidy.

Jmenovanému byl totiž přidělen 1 pár volů. Na čí rozkaz nebo jakým způsobem zmizel, nevím, jen že voly dostal druhý. Náhradou měl dostati 2 kravky, které též dodnes nedostal.

Místo toho ONV v Tachově vystavil p. Skopovému potvrzení na přidělení 1 pár volů v Pavlově Studenci. Na cestu neměl peněz a proto musel stařeček jít pěšky. I v této věci neměl štěstí, neboť velmožný pán předseda byl unaven a hlavně bylo již po úředních hodinách, takže žadatel musel čekat na druhý den.

Druhý den, když pan Skopovů opakoval svoji prosbu před panem předsedou Zavoralem, aby mu vydal určené voly, pan předseda milostivě napsal na druhé straně rejstříku, že jako s tím souhlasí a ať jde a vezme si voly sám, on že nikam nepůjde. Když chce, aby s ním šel, tak ať pro něho přijede autem, že on pěšky chodit nebude.

Pan Skopovů nemaje jiného východiska, šel do Pavlova Studence na velitelství SNB a žádal, aby mu byli nápomocni k přidělení určených volů. Ze stanice stařeček odešel ještě truchlivější, ba i ustrašen. Bylo mu pohroženo, že jej vyhodí a ať se hned klidí odkud přišel.

Proto žádáme kompetentní orgány, aby kategoricky u podobných hodnostářů zakročily, aby nečinili svým diktátorským jednáním potíže. Jak se stává v mnohých případech. Podobné jednání je zkrátka odpuzující v našem novém domově, za který jsme tak drazé zaplatili.

A. M.

Volné slovo - Olomouc 26. VII. 1947:

Nutno umístit ještě asi 1200 osob

Celá reemigrační akce je velmi rozsáhlá, a proto je nutno ji řídit jednotně podle zkušeností dosud nabytých. V cestu se staví pochopitelně mnoho pře-

kážek již při samém sjednávání mezinárodních smluv, jak překážek politicko-právních, tak technicko-dopravních. Jde o miliardové majetky a hodnoty zanecháváme v cizině.

Ze 34.000 volyňských Čechů je ještě neumístěno asi 1.200 osob. Na Moravě je střediskem pro reemigrující volyňské Čechy Šumperk, kam jich přešlo asi 3.000 a byli již všichni umístěni. Tato akce byla provedena poměrně velmi rychle a reemigranti se zdrželi ze 70 procent po svém příchodu ve shromažďovacím táboře nejvýše tři dny, často pak i několik hodin. Přijíždělo denně 1.000 osob, 150 až 200 vagonů. Celkem přišlo dosud na Moravu 4.000 až 5.000 reemigrantů s rodinami. Pokud se týká Čechů ze SSSR mimo volyňskou oblast, kteří se k nám chtějí vrátit, je tato akce v proudu, ale nutno ji provádět individuálně. Při naší smlouvě s SSSR se tento zavázal, že nám bude honorovati veškerý jejich majetek mimo půdu.

Každý registrovaný reemigrant, který k nám přijde, dostává pro první dobu 300 Kčs na osobu jako kapesné a jednorázovou výpomoc ve výši 500 až 1.000 Kčs, dále sociální bezúročnou záplůčku ve výši 2.000 až 5.000 Kčs jako základ pro založení existence v obchodě, živnosti a zemědělství. Záplůčky povoluje ONV, likviduje ZNV. Záplůčky nad 5.000 Kčs poskytuje přímo ministerstvo sociální péče. Každý volyňský Čech, který složil v SSSR 1.000 rublů, dostane vyplaceno zdejší bankou 3.000 Kčs jako výpomoc. Na jednorázové výpomoci a sociální záplůčky uvolnilo ministerstvo sociální péče 29 mil. Kčs, zatím bylo vyplaceno 6 mil. Kčs pro zemi Českou, 4 mil. pro Moravu a 1 mil. pro Slezsko. Vede se jednání, aby reemigrantům, kteří chtějí u nás založit samostatný podnik, byla poskytnuta záplůčka ve výši 80 až 100 tisíc Kčs na 3 proc. úroky.

Populace na Žatecku

Měsíc od měsíce stoupá počet novorozeně!

Zatím co mnohé kraje u nás si stěžejí na nedostatečný vzrůst populace, není na tom zdaleka tak zle pohraniční Žatec. Na příklad do minulého měsíce byl průměrný měsíční přírůstek narozených dětí 11,82% procenta proti měsíčnímu průměru z minulého roku. Letos se prozatím nejméně malých občánků narodilo v žatecké nemocnici v únoru, jen 32. Nejsilnější je dosud měsíc květen, kdy spatřilo světlo světa plných padesát novorozeně. Tato čísla jsou jistě radostná a jsou dobrým příkladem ostatním krajům, abychom nemuseli věšet hlavu nad vážným populačním problémem.

Pojizerské listy č. 20 - Turnov 1947:

Volyňští Češi na Mnichovohradištsku

Na Mnichovohradištsko přibýlo několik rodin volyňských Čechů, které usídlil osídlovací referent Alois Masák ve dvoře Zvířeticích. Dvůr byl rozparcelován a jednotlivé díly budou při-

děleny našim reemigrantům do vlastnictví. Péči okresního osídlovacího referenta bylo volyňským Čechům přiděleno potřebné hospodářské nářadí a stroje, takže mnozí z nich již letos obdělali a zaseti pole, která dekretem min. zemědělství se stanou jejich majetkem. ONV a okresní osídlovací komise vychází vracejícím se Čechům ve všech směrech vstříc, aby se mezi námi cítili opravdu doma.

Nové Kravařsko č. 22 - N. Jičín 1947:

Hladké Životice vítají Čechy z Volyně

Také do Hladkých Životic přibýlo několik rodin volyňských Čechů. Místní rada osvětová ve spolupráci s MNV, školou a rodičovským sdružením je přivítala a přijala do svazku obce. Je dojemné, když po uctění památky krajanů na Volyni vítají představitelé lidové správy své nové občany, je čistě upřímné, když hladkoživotické děti novousedlíkům recitují básně a předvádějí dětské tanečky. Po vyčerpání programu vyzývá předseda MRO přítomné k zapění státní hymny. Občané, vědomi vážnosti chvíle i dne, kdy se k nim přidružují noví občané, slzí dojetím. V závěru se ujmá slova opět předseda MRO, který říká: „Shodou okolností zde stojíme opět v druhém společenství. Musíme všichni společně pracovat pro rozkvět naší republiky, láska a věrnost nás musí pojit věčně, nehynoucně.“ Výzvou k učitelům, aby dětem vštěpovali lásku k svému národu, předseda MNV aby byl dobrým rádcem a otcem obce, a knězi, aby byl dobrým duchovním vůdcem občanů, byla prostá, ale dojemná a úspěšná slavnost zakončena.

Poděkování

Vážení a milí krajané!

Přijměte prosím můj neupřímnější dík za veškeré projevy soustrastí, jež se mi dostaly z Vašich řad nad úmrtím nezapomenutelného mého p.

Františka Kolářka,

vrch. akt. taj. ministerstva sociální péče, býv. vrch. akt. taj. zamíni, člena ČsOL, zahraniční župy sokolské a mnoha četných spolků doma i v cizině.

Obzvláště vřele děkuji za vyslání početné delegace na pohřeb, hluboce prociťtý projev Vašeho člena p. Vlka nad rakvi zesnulého a za nádherný květinový dar.

Zemřelý byl jedním z Vás. Žil dlouhá léta mezi Vámi. Vaše radost byla jeho radostí, Váš bol a žal byl jeho bolem a žalem. Proto, když přišla vhodná doba, aby Vám opět udělil pomoci, nedbaje svého dosti vysokého stáří, přihlásil se k repatriační misi a neustával, dokud nebyl přijat a odeslán tam, kde ho bylo nejvíc zapotřebí.

Pracoval neúnavně tak dlouho, až musel býti těžce nemocen odvezen do vlasti, kde 24. VII. 1947 doopr. byl.

Zachovejte jej prosím i v budoucnu v dobré paměti a ode mně přijměte prosím, Bůh zaplať. A. Trombíková.

Odešli nám

Dne 1. srpna 1947 byl pohřben v Brva-
nech na žatecku dobrý Čech Antonín
Tabulka, pocházející z Kozína. Želíme
jeho odchodu a všechny jeho přátele
prosíme o tichou vzpomínku.

Oznamujeme, že dne 2. srpna 1947 ze-
mřela v nemocnici v Krásné Lípě, okres
Kumburk Marie Doležalová, roz. Sitařová
nar. 19. VI. 1919 v Dl. Polí, okres Vrba,
SSSR, reemigr. leg. č. 10313 a byla dne
6. 8. 1947 o 15. hod. v Krásné Lípě po-
hřbena.

V neděli dne 10. srpna 1947 zemřela
ve věku 72 let paní Emilie Kašparová,
vdova po technickém úředníku Škodo-

vých závodů. Pohřeb žehem se konal
ve čtvrtek dne 14. srpna 1947 o 4. hod.
odpolední v městském pardubickém
krematoriu. Jménem příbuzenstva: ro-
diny Kašparova, Tesárkova a Martin-
kova.

Malý OZNAMOVATEL

Hledá se volyňská vdova, která by
našla druhý domov. Od 30 let. Josef
Čapek, Máchovo údolí č. 476, p. Stříbro.

V Podoboře u Chotěbuzi čp. 6, okres
Český Těšín, se uvolnila zemědělská used-
lost o výměře 4 ha. Zájemci nechtě se

hlásí na místní národní výbor v Cho-
těbuzi.

Hledáme

Josef Hřebík z Olyky na Volyni necht
se ohlásí na adresu Vladimír Folman,
Pastuchovice čp. 14, p. Zihle, okr. Pod-
bořany.

Václav Luk, Zatec, Čeradická 1756, hle-
dá Bohumila Srpa ve věku 50 let, který
bydlel v Novinách u Volkova. Jmeno-
vaný necht se ohlásit na uvedenou adresu.

Antonína Karabcová, Vysoká Třebošice
č. 35, p. Podbořany, hledá Josefa Ka-
rabce a Václava Karabce, jejichž po-
slední adresa byla Moldava, rayon Dubno
na Volyni.

Přijmeme pro všechny okresy kde jsou usídleni reemigranti
volyňští Češi nebo krajané z Rakouska atd.,

okresní účetní revidenty

kteří perfektně ovládají účetně-technické a daňové věci, aby jako samostatní účet.-daňoví
odborníci pracovali pro reemigranty-osídlence našeho pohraničí

Uchazeči z řad reemigrantů (volyň. Čechů) mají přednost. V každém okrese obsadíme
jedno místo. Zájemce z řad volyň. Čechů upozorňujeme dále na článek uveřejněný v
týdeníku „Věrná stráž“ roč. II. čís. 31-32 pod nadpisem „Důležité pro naše reemigranty-
živnostníky“ ze dne 8. t. m.

Nabídky s udáním běhu života a s udáním praxe posílejte na redakci a administraci
„Věrná stráž“ v Žatci, nám. Dra Edvarda Beneše 155 pod značkou „Za dobrou práci -
dobrý plat“

Investiční úvěry Národního pozemkového fondu pro zemědělce - přídělce

Na úhradu stavebních pořizovacích nákladů, nákup živého
a mrtvého inventáře pokud nebyl přidělen na jiné investice
Doba splácení 15 - 40 let. Výše úrokové sazby: 1 % ročně

Ústav dobré peněžní služby

Žatec, náměstí Dr. Edv. Beneše - U radnice

Bližší vysvětlivky Vám ochotně podá

Žatecká spořitelna

Vklady na spořitelní knížky - úvěry všeho druhu - provozovací úvěry se zárukou Nár. pozemkového fondu -
investiční úvěry Nár. pozemkového fondu

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný správce
Jaroslav Chudoba. Redakce a administrace: Žatec, nám. Dra E. Beneše 155, telefon 550. Tiskne „Svoboda“, fil.
v Žatci, telefon číslo 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvem pošt a telegramů v Praze, čj. IA-
Gre-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny
č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.